

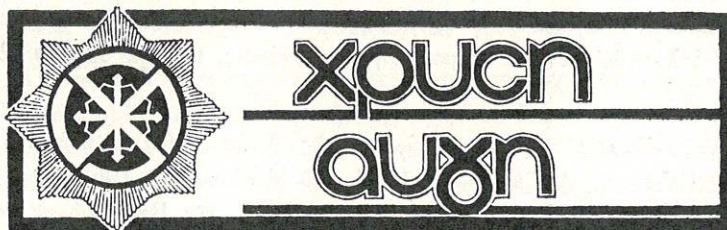
ΝΕΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΑΞΙΣ

Ἄντι προλόγου

Γιὰ ὅσους ἔχουν διαβάσει τὴν διακήρυξι τῆς Βαρκελώνης τοῦ 1979, θὰ πρέπει νὰ εἶναι πλέον φανερὸ πὼς ὁ εὐρωπαϊσμός, δὲν ἀποτελεῖ ἀκόμη μία λύσι, σὰν τὶς χιλιάδες ποὺ προσφέρονται ἀπὸ ἀδαεῖς πολιτικολόγους καθημερινῶς στοὺς ἀποπροσανατολισμένους φτωχοὺς ἀνθρώπους τῆς ἡπείρου μας καὶ τοῦ λευκοῦ κόσμου γενικώτερα, ἀλλὰ τὴν μόνη λύσι στὸ ἀδιέξοδο καὶ τὴν ἐπερχομένη πτῶσι τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Σ' αὐτὸν τὸν πολιτισμὸ ποὺ καταρρέει, ἡ Ἑλλάς ἔχει θέσει τὴν σφραγίδα της. Ἡ δημιουργία του, εἶναι ἡ ζώη της καὶ ἡ πτῶσις του, ὁ θάνατός της. Ἔτσι σὰν φυσικὴ συνέπεια αὐτοῦ τοῦ γεγονότος καὶ σὰν συνήγορος μιᾶς ἀποπείρας διασώσεως τοῦ πολιτισμοῦ μας, ἡ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεῖα τῆς ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ἔλαβε ἐπίσημως μέρος στὸ συνέδριο τῆς Βαρκελώνης τοῦ 1981 καὶ συμμετεῖχε στὴν δημιουργία καὶ μορφοποίησι τοῦ κειμένου ποὺ ἀκολουθεῖ, σὰν μέλος τῆς ΝΕΑΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ.

Τετάρτη διακήρυξης της Βαρκελώνης (1981)

Βλέποντας την παράλυση της Λαϊκής Κίνας, μέσα στις ζυμώσεις της διαδοχής του Μάο - Τσέ - Τούνγκ, ή Αμερική και η Ρωσία, έπωφελήθησαν για να ενισχύσουν, με τον πλέον επώδυνο τρόπο, την κατανομή που επέβαλλε η συνθήκη της Γιάλτας και ιδιαίτερα να επιτείνουν την προσπάθεια επέκτασής αυτής της συμφωνίας στην Αφρική. Επίσης, χρόνο με τον χρόνο, ενετάθη ή πίεσις έναντιον των Εθνικών Ευρωπαϊκών δυνάμεων, για να φθάση το καλοκαίρι του 1980 σε μια άκρη προηγουμένου οξύτητας, παράλληλο με την εποχή των διώξεων των μάγων παγκριστών του Μεσαίωου. Από την άλλη πλευρά η εισβολή των Αφροασιατών στην Εθρώπη, εντείνεται περισσότερο παρά ποτέ, σύμφωνα με τοίς σκοπούς μιᾶς παγκοσμίου συνωμοσίας με στόχο την φυλετική παμμειξία. Κάθε κριτική, στην Γαλλία, την Γερμανία και την Ιταλία πνίγεται, χάρις σε μιᾶ πολιτικοποιημένη δικαιοσύνη.

Ἡ οικονομική κρίσις ὅμως ἐδραιώνεται: 2,5 ἑκατομμύρια ἄνεργοι: στην Βρετανία, 2 περίπου ἑκατομμύρια στή Γαλλία, περισσότερο ἀπὸ 1 ἑκατομμύριο στην Γερμανία, 2 ἑκατομμύρια στην Ἰσπανία και ἕνας ἀπροσδιόριστος ἀριθμὸς για την Ἰταλία, πὸ κυμαίνεται μεταξύ τῶν ποσοστῶν Γαλλίας και Ἰσπανίας.

Ἐναπόκειται στην Νέα Εὐρωπαϊκή Τάξι ὄχι μόνον νὰ διακηρύξη την ἐλευθερία τῆς γνώμης, ἀλλὰ νὰ την κερδίση και νὰ ἐπανυδρῶση την προτεραιότητα τῶν προδιαγεγραμμένων ἀληθειῶν. Ὁ ἐχθρὸς μπορεῖ νὰ καταδικάζη, νὰ φυλακίξη ἀκόμη και νὰ δολοφονῇ· δὲν θὰ σταματήσει τίς δυνάμεις, πὸ θὰ σώσουν τὸν κόσμιο τῶν Ἀρίων.

Ἡ 15η συνέλευσις τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς Τάξεως (μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς Ζυρίχης τοῦ 1954, τῆς Λωζάνης τοῦ 1956, τοῦ Μιλάνου τοῦ 1958, τῆς Λωζάνης τοῦ 1960 και 1962, τοῦ Μιλάνου τοῦ 1965 και 1967, τῆς Βαρκελώνης τοῦ 1969, τῆς Λυὸν τοῦ 1972 και 1974 και τῆς Βαρκελώνης τοῦ 1977 και 1979) ἔλαβε χώρα στην Βαρκελώνη στίς 18 και 19 Ἀπριλίου τοῦ 1981 με την συμμετοχή ἀντιπροσωπειῶν τῆς Αὐστρίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἑλβετίας, τῆς Ἑλ-

λάδος, τῆς Ἰσπανίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Καναδά. Ἡ συνέλευσις υἱοθέτησε τὰ κάτωθι:

Μὲ στόχο τὴν ἰδεολογικὴν ἔρευνα

Ἡ συνέλευσις ἔλαβε γινώσκων τῆς προτάσεως, ποὺ παρουσιάσθηκε ἀπὸ τοῦ JOHANNES BARNIK καὶ τὴν ἐπιδοκιμάζει.

Ἐκτιμᾷ ἐπίσης τὸ γεγονός ὅτι σημαντικὴ καὶ ἀπαραίτητος ταυτοχρόνως προϋπόθεσις τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτιστικῆς ἀναπτύξεως ἀποτελεῖ ἡ ἔρευνα στὰ πεδία τῶν θεωριῶν τῆς γνωσιολογίας, τῆς λογικῆς καὶ τῆς βιολογικῆς ἠθικῆς.

Ἔτσι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀναγνωρίζη κανεὶς συγκεκριμένους λύσεις, ὅπως ἡ πολιτικὴ ἔνωσις τῆς Εὐρώπης, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὰ μέσα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι ἑνὸς σκοποῦ: τῆς διατηρήσεως καὶ ἀνελιξεως τῆς ζωῆς πάνω στὴν γῆ, γενικά, καὶ τῆς φυλῆς στὴν ὁποία ἀνήκουμε, εἰδικώτερα. Γιὰ τὴν λειτουργικότητα αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, τὰ μέσα πρέπει νὰ ἐπιλέγωνται καὶ νὰ ἐπανεκτιμῶνται διαρκῶς.

Ὁ ἀγὼν, λοιπόν, δὲν εἶναι ἀποκλειστικὰ πολιτικὸς μὲ τὴν αὐστηρὴ ἔννοια τοῦ ὄρου, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ ἐπεκταθῆ σὲ κάθε πεδίον τῆς πολιτιστικῆς ζωῆς.

Παρὰ τίς ἰδιώξεις, παρὰ τίς περισσότερες ἐκκίνδυνες καταστάσεις, ἡ ἰδεολογικὴ ἔρευνα πρέπει νὰ διατηρηθῆ. Δὲν εἶναι ἀνώφελη.

Ὁ ἀγὼν τῶν δυνάμεων τῶν Ἀρίων στὴν Ἀμερικὴ.

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ἡ ἀφύπνισις τῶν δυνάμεων ἐκείνων, ποὺ τὰ εὐρωπαϊκῆς προελεύσεως λεξιλόγια συνθίξουν νὰ ἀποκαλοῦν «δυνάμεις τῆς δεξιᾶς», εἶναι ἕνα σημαντικό γεγονός γιὰ τίς Η.Π.Α. Ἡ ἀφύπνισις αὐτὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕνα ρεῦμα συντηρητισμοῦ ποὺ ἰχνηλατεῖ τὸν δρόμο γιὰ ἕνα κόσμον περισσότερο ἱκανοποιητικὸ καὶ κυρίως περισσότερο ἰσορραπημένον. Γιὰ νὰ μὴν μεταβληθῆ τὸ κίνημα αὐτὸ σὲ μιὰ πρόοδο ποὺ νὰ θασίζεται στὸ παρελθόν, ἡ ἰδεολογικὴ τους βάσις ὀφείλει νὰ συνδέεται μὲ τὸ πνεῦμα τῶν γραμμῶν ποὺ ἀκολουθοῦν.

— Ἄν ὄχι καθ' ὀλοκληρίαν, ἡ πλειοψηφία τοῦλάχιστον τοῦ πληθυσμοῦ, ἀπὸ τὴν οἰκογένεια στὴν περιοχὴ, ἀπὸ τὴν περιοχὴ στὸ ἔθνος, ἀπὸ τὸ ἔθνος στὴν συνομοσπονδία, ἀναζητᾷ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφρασθῆ καὶ νὰ ζήσῃ μ' ἕναν τρόπο ἀποκλειστικὰ δικὸν τῆς. Χωρὶς αὐτὴ τὴν πολιτιστικὴν καὶ φυσικὴν διαφοροποίησιν καὶ ἀνεξαρτησίαν, ἡ ἐλευθερία γίνεται μιὰ λέξις χωρὶς σημασίαν. Ἡ ὁποιαδήποτε ἐπεκτατικὴ καὶ προστατευτικὴ πολιτικὴ, ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τῆς αὐτὴ τὴν πραγματικότητα.

— Σύμφωνα λοιπόν μὲ τὰ προηγούμενα, ἡ κυβέρνησις τῶν Η.Π.Α. δὲν πρέπει

πει να αντιδράση στην δημιουργία μιᾶς Ἠνωμένης Εὐρώπης ἀλλὰ καὶ θὰ πρέπει, κατὰ κύριο λόγο, νὰ εὐνοήσῃ τὴν ἔνωσι τῶν δύο Γερμανῶν.

— Οἱ οἰουδήποτε εἶδους πιέσεις εἰς θάρος τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, οφείλουν νὰ σταματήσουν. Ἡ παράλληλος ἀνάπτυξις λευκῶν καὶ μαύρων θὰ εἶναι εὐνοϊκὴ, ἐφ' ὅσον δὲν ὑποβοηθᾷ τὴν ἐπιμείξια.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μέση Ἀνατολή, οἱ Η.Π.Α. πρέπει ν' ἀρχίσουν ν' ἀπαιτοῦν, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ σημαντικῶν κυρώσεων, τὴν λήξει τῶν βραχυπροθέσμων ἢ μακροπροθέσμων σχεδίων τοῦ Ἰσραήλ, ποὺ ἔχουν στόχο τοὺς τὴν προσάρτησι ἀραβικῶν ἐδαφῶν.

— Τὴν ἴδια στιγμή διπιστώνεται μιὰ ἐπανεμφάνισι τῶν οἰκουμενιστῶν μέσα στὴν αὐτοκρατορία τῶν Σοβιέτ καὶ τῶν δορυφόρων τους, ἐνῶ σημειώνεται μιὰ ἐξασθένισι τῶν οἰκουμενιστῶν στὴς Η.Π.Α. Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε μὲ ὅλα τὰ διαθέσιμα μέσα τίς νέες αὐτὲς συνθήκες.

— Ἡ βοήθεια πρὸς τὸν κατὰ γενικὴν ἀποδοχὴν ὀνομαζόμενον τρίτο κόσμον, ἔχει τὰ ὅριά της. Ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ ἡ πρακτικὴ ἀποδοχὴ τῶν ἀσιατῶν προσφύγων καὶ ἡ ἄνευ ἐπιλογῆς κηδεμονία καὶ υἰοθεσία ἀλλοφύλλων παιδιῶν ἀντιστοιχοῦν σὲ μιὰ νέα ἐμπορικὴ μεταφορὰ καὶ ἐκμετάλλευσι ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, ποὺ θὰ ὀδηγήσῃ κάποια μέρα, ὅπως διδάσκει πάντοτε ἡ ἱστορία, στὰ προβλήματα τῶν ἀκροτήτων, ποὺ συναντῶνται μὲ ὅλες τίς μορφές τῆς γενοκτονίας καὶ τῆς ἐνδημικῆς ἀνομοιογενοῦς ἀναμείξεως. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ εἴμαστε ἀντίθετοι σὲ κάθε συστηματικὴ βοήθεια. Ἄς θρίσκη κάθε «ὑπὸ ἀνάπτυξιν» χώρα ἢ κάθε χώρα ὅπου κινδυνεύουν οἱ πληθυσμοὶ της, τὴν μέθοδο αὐτοβοηθείας, ποὺ τῆς εἶναι ἀπαραίτητος. Μπορεῖ κανεὶς νὰ βοηθᾷ τοὺς ἀνθρώπους στὸν τόπο τους — ἐὰν τὸ ἐπιθυμοῦν πραγματικὰ — νὰ θρίσκουν τίς λύσεις στὰ προβλήματά τους. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε πὼς οἱ λαοὶ αὐτοὶ, ζοῦν μαζὶ μὲ τοὺς προγόνους ποὺ τοὺς γέννησαν, τὸ δικὸ τους κλέμα καὶ ἔδαφος, τὴν ζωὴ, τὴν ἐργασία, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν κουλτούρα, ποὺ ἀπαιρτίξουν αὐτὸ ποὺ εἶναι οἱ ἴδιοι.

— Πρέπει νὰ τεθῆ σὲ ἐφρρημογὴ, τὸ συντομώτερο δυνατὸ, ἓνα συλλογικὸ σχέδιο, γιὰ τὴν ἐπανεύρεσι μέσα στὴν πληρότητά του, τοῦ ἀληθινοῦ κόσμου, ποὺ θέλουμε νὰ ζοῦμε. Αὐτὸ ποὺ οφείλουμε σήμερα νὰ πράξουμε, εἶναι νὰ ἀπορρίψουμε τὸν φανταστικὸν κόσμον ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ μέσω τῆς ἐμπορικῆς δημοσιότητος καὶ τῆς ἰσπεδωτικῆς πολιτικῆς προπαγάνδας.

— Οἱ διαφωτιστικὲς ἐκστρατείες κατὰ τῶν ναρκωτικῶν, τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ τοῦ καπνίσματος, πρέπει νὰ ἀπολήγουν, ἐφ' ὅσον ὑπηρετοῦν τὸ νέο ἰδανικὸν μας, στὴν σταθερότητα μιᾶς πολιτικῆς ἐθνικῆς υγείας, ποὺ ναὶ μὲν θὰ ἔχη μικρὴ

σχέση με την φαρμακοθεραπεία αλλά θα έχρη κατά πολύ μεγαλύτερη με την ανάπτυξη του δημιουργικού αισθήματος σε μια υπεύθυνη ύπαρξη και την αναζήτηση ενός τρόπου ζωής συμφώνου προς τις φυσικές τάσεις.

— Οί Η.Π.Α. οφείλουν να θυμούνται πώς υπάρχουν χριστιανοί διαμαρτυρόμενοι, καθολικοί και ορθόδοξοι, που δεν συμφωνούν με τον βιβλικό Ίεχωβά. Αυτό σημαίνει, πώς οφείλουμε να επαγρυπνούμε, για να περιορίζουμε τις νοσηρές ρυτίδες του πουριτανισμού στο ελάχιστο.

— Υπάρχουν διάφορα επίπεδα πνευματικής πίστωσης. Η ελευθερία στον θρησκευτικό τομέα δεν παρέχει σε κανένα το δικαίωμα να επιτίθεται κατά της ανθρωπίνης ήθικης υγείας, να αντικαθιστά τις παραδόσεις μας με τρελλές και παραδόξες γελοιότητες και να αγνοή τις άτομικές και συλλογικές ιδιομορφίες εν όνόματι της «παγκοσμίου αγάπης». Τα ύπουργεία παιδείας θα έπρεπε να προφυλάξουν το ανθρώπινο πνεύμα από τις θρησκευτικές και παραθρησκευτικές ομάδες που ασκούν μια προβληματική επίδραση πάνω στην νεολαία και αποπροσανατολίζουν πλήρως έναν μεγάλο αριθμό νέων με άγνα αισθήματα. Σύμφωνα με την φυσιολογική ροή των πραγμάτων, οι σπουδαστές θα έπρεπε να έχουν εξοικειωθεί από την μία πλευρά, με τις γνήσιες πνευματικές αξίες που γέννησε η δυτική συνείδησις και από την άλλη πλευρά με τις όχι λιγότερο σημαντικές πνευματικές αξίες, που αποκτούν όμως την εσωτερική τους αξία μόνον μέσα στα πλαίσια των ξένων πολιτιστικών δομών που τις έχουν αναπτύξει. Πρέπει να ξαναδιδάξουμε στους γονείς ή καλύτερα να υπογραμμίσουμε, την έννοια της ιερότητας της πολιτιστικής μας κληρονομιάς, αρχίζοντας από το ξεριζώμα της περιφρονήσεως προς την ανθρωπινή ύπαρξη. — Ιδιαίτέρως προς την γυναίκα —, που κλλιέργησε ο Ιουδαιοχριστιανισμός στο πέρασμα των αιώνων.

— Ορισμένοι αμφισβητίες έδωσαν στην σεξουαλικότητα μια αφύσικη έννοια. Ο φεμινισμός όρίζεται σαν το σύνολο των απόψεων, που συμαστούν την χειραφέτηση της γυναίκας και την αναγκαία επέκταση των δικαιωμάτων της. Αυτών των απόψεων είμαστε οι υποστηρικτές. Δυστυχώς, οι παραμορφώσεις και οι υπερβολές των αρχών αυτών, γέννησαν έναν μη διώσιμο νεοφεμινισμό, που χαρακτηρίζεται από την μία πλευρά, από μια αρνητική στάσι απέναντι στην μητρότητα, την παραδοσιακή οικογένεια και τον ρόλο της οικοδέσποινας και από την άλλη πλευρά, από μια φιλοδοξία δημιουργίας ενός νέου πουριτανισμού, μιās σεξουαλικής αποδιαφοροποίησης και μιās προσφιλοῦς ισότητας, όπου το κάθε τι ισούται με κάθε τι άλλο. Είναι τέτοια πλέον ή άλλοιώς, που ο νεοφεμινισμός εμπνέει σήμερα τις δημόσιες έξουσιες. Απέναντι στο ρεύμα αυτό η θέση μας είναι ρεαλιστική. Πίσω από το μέρος του άλλου και τα άγγελικά όνειρα υπάρχει η Φύσις. Τα ζητήματα της ισότητας και της υπεροχής, δεν θα έπρεπε ποτέ να τεθούν ανάμεσα στον άνδρα και την γυναίκα, για τον απλούστατο λόγο, ότι έχουμε να κάνουμε με δύο πλάσματα τελεί-

ως διαφορετικά. Πρώτα απ' όλα έχουμε δύο προσωπικότητες, δύο έγκεφάλους, δύο σεξουαλικότητες. Τα υπόλοιπα έρχονται εκ περιτροπής. Η δύναμις της πραγματικής γυναίκας, δηλαδή της αυθεντικής θηλυκής ύπαρξης, μέσα στην κοινωνία, αποτελεί μία από τις πλέον σίγουρες εγγυήσεις για την διαίωναίσι των εύγενών ενστίκτων και για τον πραγματικό άνδρα μια γυναίκα είναι αυτή ή ίδια ή φύσι, που δίνει την ζωή και που ή όμορφιά της προσκαλεί —μαζί ή χωριστά— την γονιμότητα και την αγάπη.

— Στην Βόρειο Αμερική, δύο όνόματα βρίσκονται σήμερα στο επίκεντρο των χρησίμων φιλοσοφικών και επιστημονικών συζητήσεων, που άφορουν όλους, άνδρες και γυναίκες του σχεδόν XXI αιώνας. Πρόκειται για τον RENE DUBOS, οικολόγο του Πανεπιστημίου ROCKEFELLER και τον EDWARD OWILSON, κοινωνιολόγο του Πανεπιστημίου του HARVARD. Αυτοί οι δύο διαπρεπείς έρευνητές μοιράζονται πολλές θαυσιές άνησυχίες. Έχουν θεαίως τις διαφωνίες τους. Πέραν όμως αυτών υπάρχει μία σύνθεσις. "Ας σημειώσουμε τα κυριότερα έργα τους. Το πρώτο, «MIRAGE DE LA SANTE» (DENOEL) (Φαινομενικότης της Υγείας), παρουσιάσθηκε από τον DUBOS το 1961 και άπορρίπτει με ίκανότητα τις ούτοπίες και τις στατικές κοινωνικές μεθόδους που είναι έμπνευσμένες από την αυταπάτη της Έβέμ. Το δεύτερο, «LES DIEUX DE L'ECOLOGIE» (FAYARD). (Οι θεοί της Οικολογίας), έμφανίσθηκε από τον DUBOS το 1973 και αναφέρεται στον ξεχωριστό χαρακτήρα των τόπων, των προσώπων, των έθνων, πλέκοντας ένα έγκώμο στην ποικιλία. Τον Ιούνιο του 1975 έκανε την εμφάνισή του το «SOCIOBIOLOGY: THE NEW SYNTHESIS» (BELKNAP PRESS, HARVARD) (Κοινωνιοβιολογία: Η Νέα σύνθεσις), του καθηγητού WILSON. Τεράστιο, πλούσιο σε εικονογράφει και τεκμηρίωσι, το έργο αυτό συγκροτεί σύμφωνα με τον μεγάλο ήθολόγο ROBERT ARDREY, την δάσι μιας νέας επιστήμης, που επιλύει επιτέλους τις προβληματικές συγκρούσεις μεταξύ φυσικών και κοινωνικών επιστημών. Τέλος το «L'HUMAINE» (STOCK). (Η ανθρώπινη φύσις), που κυκλοφόρησε ό ίδιος το 1979 αποτελεί την επέκτασι του πρώτου έργου.

— Τα προβλήματα της ενεργείας έξαρτώται λιγώτερο από την έκμετάλλευσι των φυσικών πηγών από όσο έξαρτώνται από την άνοδο των έπιδοτήσεων — προσφορών προς τους ίκανούς και προικισμένους: εν κατακλείδι από τις ίκανότητες προσαρμογής, έφευρετικότης και διερευνήσεως, που κατέχει κάθε έθνος. Η «μη-δενική ανάπτυξις» δέν είναι ή λύσις. Πάνω σ' ένα οικολογικό σχέδιο, άκόμη και ή όρθολογιστική άξιοποίησι ένόδς εργατικού δυναμικού έμπεριέχει ώρισμένους κινδύνους. Ωστόσο ή επιστήμη έχει προσδεύσει σε σημείο, που ή τεχνολογία επιτρέπει την αντίδρασι κατά της διαιμηχανικής μελόνσεως. Πρέπει γά ενεργοποιήσουμε προς την σωστή κατεύθυνσι το Προμηθεϊκό πνεύμα και όχι γά το καταστρέφουμε.

— Η άνεργία των νέων, που πιέζει την Δύσι και ιδιαίτερα την Βόρειο Αμε-

ρική, μπορεί να αντιμετωπισθῆ ἄμεσα με τὴν δέσμευσι μέσω οἰκολογικῶν ἢ παρατραπωτικῶν δραστηριοτήτων στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐργασίας — ἀφ' ἧς στιγμῆς οἰσοδῆποτε ἀφοπλισμός εἶναι σήμερα ἐκτὸς σκέψεως — ἢ μέσω τῶν δραστηριοτήτων ἐκείνων, πού χωρὶς νὰ ἀποκλεισθοῦν, θὰ δυνατῶς νὰ ἀφυπνίσουν ἀναξιοποίητες δυνάμεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἡ ἀξιοπρέπεια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀπαιτεῖ νὰ τοποθετηθοῦν ὠρισμένα ἰδανικά πάνω ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ πρόνοια. Τελικά ὀφείλουμε ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸν φιλελεύθερο ἐμποροκρατισμό, πού ἔχει θέσει τὴν οἰκονομία στὴν πρώτη βαθμίδα τῶν ἀξιῶν. Μία κοινωνία παρουσιάζεται ἐχθρική ἀπέναντι σὲ μιὰ ὀργανικὴ οἰκονομία στὸ μέτρο πού τείνει νὰ θεμελιώσῃ τὴν ἱεραρχία τῆς θάσει τῆς νεκρῆς διαφοράς τῶν τυχῶν, περιφρονῶντας τὴν ζωντανὴ διαφορά τῶν ἀποστολῶν. Πρέπει νὰ συγχωνεύσουμε ἀπόλυτα τοὺς νέους με μιὰ ἀπαστολή, πού θὰ ἔχη ἓνα θαθὸ νόημα γιὰ ὁλόκληρῃ τὴν ζωὴ τους, προετοιμάζοντάς τους ἔτσι γιὰ μιὰ φωτισμένη γεροντικὴ ἡλικία πού θὰ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὰ γηρατειὰ τῆς δημοκρατίας.

— Ἡ προϋπόθεσις μιᾶς ἐπιχειρήσεως στὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ ἡ νόμιμος ἀπόκτησίς τῆς, ἀποτελεῖ ἀναφαίρετο ὄρο τῆς ὑπάρξεως μιᾶς ἐλευθέρου κοινότητος. Αὐτὸ ὅμως προϋποθέτει μιὰ οἰκονομία πού εὐνοεῖ τὴν μικρομεσαία ἐπιχείρησι.

— Ἡ σωτηρία καὶ τὸ μέλλον τῶν λευκῶν ἐθνῶν ἔγκειται πρωτίστως στὶς ἀνθρώπινες ἀξίες τῶν ἀτόμων, πού τὰ ἀπαρτίζουν. Πολλές δυνάμεις παραμένουν ἀνεκμετάλλευτες, γιὰτὶ ἔχουν ἐγκλωβισθῆ στὸ πλέγμα μιᾶς ψυχολογικῆς ἀτμοσφαιρας πού καλλιεργεῖται ἀπὸ τίς σὺν τῷ χρόνῳ ἐνισχόμενες διεθνιστικῆς ιδέες. Μέσα σὲ μιὰ τέτοια κατάσταση ἡ ἀμερικανικὴ συντηρητικὴ ἐπανάστασι ἔρχεται ὡς πρῶτο δῆμα σὲ μιὰ ἄλλῃ παγκόσμιον ἐπανάστασι τῶν Ἀρίων δυνάμεων, ἐὰν φυσικὰ ἀποφύγῃ τοὺς σκοπέλους τοῦ διανοουμενισμοῦ καὶ ἀργότερα τῆς ἐπίπλαστης κουλτούρας, ὅποτε θὰ μπορέσῃ νὰ ἐθραιωθῆ καὶ νὰ παραγάγῃ τοὺς ἀναμενομένους καρ-

πούς.

Παγκόσμιος ἀλληλεγγύη τῶν Ἀρίων

A

Ἡ Νέα Εὐρωπαϊκὴ Τάξις τονίζει γιὰ μιὰ βιόμη φορά, πὼς ἡ πάλῃ τῶν Ἀρίων δυνάμεων ἔξω ἀπὸ τὴν Εὐρώπη εἶναι ὀλοκληρωτικὰ συνδεδεμένη με τὴν δική μας πάλῃ στὴν Εὐρώπη.

Κάθε πολιτικὴ «διαχωρισμοῦ» μεταξὺ τῆς γεωγραφικῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Ἀρίων λαῶν ἐκτὸς αὐτῆς, εἶναι ἀπαράδεκτη.

Ἡ Νέα Εὐρωπαϊκὴ Τάξις ἀντιτίθεται στὶς ἐκστρατείες ποὺ ἀποσκοποῦν νὰ παρουσιάσουν χώρες μὴ Ἄριες σὰν τμήμα τῆς ἡπείρου μας. (Τουρκία, Ἰσραήλ).

Ἡ παρουσία, γιὰ πρώτη φορά, ἑνὸς μέλους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὶς ἐργασίες τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς Τάξεως μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ὑπενηθυστοῦμε καὶ νὰ το-νίσουμε τὸ μεγάλο ἔργο τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἔκλεισε τὸν δρόμο στὶς Ἀσιατικὲς διείσ-δύσεις στὴν Εὐρώπη.

B

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἰδρύσεως τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς Τάξεως, τὸ 1951, ὁ ἀ-ριθμὸς τῶν ἀλλοεθνῶν στὴν Εὐρώπη ἦταν ἀκόμη μέτριος. Τὸ σημαντικότερο δυνα-μικὸ τους θρῖσκόνταν στὴν Γαλλία. Ὡστόσο ἡ Νέα Εὐρωπαϊκὴ Τάξις προειδοποίησε γιὰ τὸν κίνδυνο τῆς ἐπιμειξίας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀναταραχῆς ἐκστρατεύοντας ἐναντίον τῆς εἰσβολῆς τῶν ἀλλοφύλλων καὶ τὴν ἐπιστροφή τους στὶς χώρες τῆς κα-ταγωγῆς τους.

Σήμερα παρὰ τὴν ἐσχεμιμένη ἔλλειψι ἀριθμῶν ἀπὸ ἐπίσημες πηγές, μποροῦμε χωρὶς ὑπερβολὴ νὰ ὑπολογίσουμε σὲ 10 ἑκατομμύρια τοὺς Ἀφροασιατεὺς τῆς Εὐρώ-πης. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Βρετανία ἔχουν περισσότερα ἀπὸ 3,5 ἑκατομμύρια ἢ κάθε μία καὶ ἀκολουθοῦν ἀμέσως μετὰ ἡ Ὀλλανδία καὶ τὸ Βέλγιο.

Μέσα στὸ πλέγμα μιᾶς παγκοσμίου συνωμοσίας γιὰ τὴν ἀνάμειξι τῶν φυλῶν, ἡ Εὐρώπη ὀδηγεῖται γρήγορα στὸ ἐπίπεδο τῶν Η.Π.Α.. Ἔτσι γίνεται ὄλο καὶ πιὸ δύσκολο νὰ προβλέψῃ κανεὶς, σὲ ποιά ἀπὸ τίς δύο περιοχὲς θὰ λάβῃ πρώτη χώρα, ἡ κοινωνικοφυλετικὴ ἐπανάστασι τῶν Ἀρίων.

Ἐὰν αὐτὸ συμβῇ στὴν Εὐρώπη, πρωταρχικὸ καθήκον εἶναι ἡ μετάδοσις τῆς στὶς Η.Π.Α. Ἡ Εὐρώπη θὰ βοηθῆσῃ θεαίως μὲ κάθε μέσον τοὺς Λευκοὺς τῆς Ἀ-μερικῆς ὥστε νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἐπαναπατρισμὸ τῶν ἀλλοφύλλων στὶς χώρες κατα-γωγῆς τους, ἀπ' ὅπου δὲν θὰ ἔπρεπε ποτὲ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν.

Ἐὰν ἡ κοινωνικοφυλετικὴ ἐπανάστασις γίνῃ, πρῶτα στὶς Η.Π.Α., οἱ δυ-νάμεις τῶν Ἀρίων τῆς χώρας αὐτῆς θὰ ἔχουν μιὰ παρόμοια ὑποχρέωσι: νὰ μετα-δόσουν κατὰ προτεραιότητα τὴν ἐπανάστασι στὴν Εὐρώπη καὶ νὰ θέσουν ὅλα τὰ μέσα τους στὴν διάθεσι τῶν Εὐρωπαίων γιὰ τὸν ἐπαναπατρισμὸ τῶν Ἀφροασιατῶν.

Τέλος, ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ περιοχὴ τοῦ πλανῆτου μας, ὅπου θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐγκαθιδρύεται μιὰ συνομοσπονδία Ἀρίων, ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς τῆς δυνάμεως θὰ εἶ-ναι νὰ συνενώσῃ ὅλους τοὺς Ἀρίους λαοὺς ἀπὸ τὸν Εἰρημικὸ Ὠκεανὸ ἕως τὰ σύ-νορα τῆς κιτρίνης φυλῆς. Αὐτὴ ἡ συνομοσπονδία θὰ εἶναι καὶ ἡ ἐγγυήτρια δύναμις μιᾶς νέας παγκοσμίου τάξεως ὅπου κάθε λαὸς θὰ ἔχῃ τὴν γῆ του καὶ τὴν ἐλευθε-ρία νὰ ζῇ σ' αὐτὴν ἀνάλογα μὲ τίς δημιουργικὲς ἱκανότητές του.

Ο τρίτος κόσμος

Αυτό που ονομάζουμε αναπτυξιακή βοήθεια, αποτελεί όχι μόνον αυτοκτονία των λαών μας, αλλά και απειλή για τους έγχρωμους λαούς και ακόμη απειλή για την ζωή του πλανήτη μας.

Η βοήθεια αυτή, χωρίς ποτέ να φέρνει την ευτυχία στους λαούς αυτούς, μεταβάλλεται σε δημογραφική έκρηξη. Δημιουργεί έτσι όχι μόνο μάζες ικανές να πλήξουν τους λαούς μας με τα όπλα που τους έχουμε προμηθεύσει, αλλά και ανίκανες να συντηρηθούν χωρίς την βοήθειά μας. Αυτό θα γίνεται συνεχώς περισσότερο επικίνδυνο καθώς θα έχουμε μὲν ἐμποδίσει την φυσική ἐπιλογή τους ἀλλὰ θα ἔχουμε ὅμως συγκρατήσει την φυλετική παρακμή τους. Αὐτή ἡ δημογραφική ἐκρηξη ὁδηγεῖ ἐξ ἄλλου στήν καταστροφή των τελευταίων μεγάλων βασικῶν ἐκτάσεων, των τροπικῶν ζωνῶν. Ἐπιταχύνει ἐπίσης τὴν διαρπαγή πρώτων ὑλών και τὴν μόλυνσι τοῦ ἀέρος και τοῦ ὕδατος. Αὐξάνει τέλος τὴν ἀναλογία των ἰκανῶν ἐγχρωμῶν πληθυσμῶν. Σήμερα, ἡ αὔξει αὐτὴ κτυπᾷ τοὺς Εὐρωπαϊοὺς ἐργαζομένους καθώς γίνεται ἀθρόα εἰσαγωγή ἑκατομμυρίων ἐγχρωμῶν, ἀλλὰ στήν πραγματικότητα πᾶντα ἐπιβάλλεται ἡ κυριαρχία των Ἀρίων στήν πατρίδα τους.

Για τους λόγους αὐτούς και σύμφωνα με τὰ ἐνδιαφέροντα των ἐγχρωμῶν λαῶν ἡ Νέα Εὐρωπαϊκή Τάξις ἀπαιτεῖ:

— Οἱ σχέσεις ἐγχρωμῶν και Νέας Εὐρώπης νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τους τίς ἐπιταγές ἀσφαλείας.

— Τὴν ἀπαγόρευσι ὁποιασδήποτε σχηματοποιήσεως στήν Εὐρώπη ἐγχρωμῶν ἀποθεμάτων ὑπὸ μορφήν μαθητῶν, σπουδαστῶν, ἐκπαιδευομένων ἢ θάσει ἄλλης ἰδιότητος.

— Τὴν ἀπαγόρευσι τῆς τρεχούσης βοήθειας πρὸς ἀνάπτυξι.

Σὰν ἀντιστάθμισμα ἢ συνέλευσι τονίζει:

— Τὸν ἀπόλυτο σεβασμὸ τῆς ἀνεξαρτησίας και τοῦ ἐδάφους των ἐγχρωμῶν λαῶν

— Τὴν προστασία τους ἀπὸ τίς νεοαποικιοκρατικὲς ἐπιχειρήσεις των βιομηχανικῶν δυνάμεων Ἀνατολῆς και Δύσεως, που δὲν ἔχουν ἄλλωστε καμμία σχέση με τὴν κοινωνικοφυλετικὴ ἐπανάστασι.

Ἀναμόρφωσις τοῦ φορολογικοῦ συστήματος

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς δικαίας και μετρημένης διαχειρήσεως τοῦ δημοσίου χρήματος, μπορεῖ νὰ θελιωθῇ και αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ φορολογικὸ σύστημα. Πράγματι σὲ ὠρισμένες χώρες ὁ φόρος εἰσοδήματος πῆρε μιὰ εὐρύτητα ἰκανὴ νὰ σκοτώσῃ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἡ διαφοροποιήσις των φόρων.

Με όποιονδήποτε τρόπο και αν συγκεντρώνονται οι φόροι ανακλώνται βαθμηδόν σ' ολόκληρη την οικονομία. Αποφεύγοντας μιὰ φαινομενική και ανέφικτη ισοτότητα πρέπει να τείνουμε σε μιὰ συλλογή φόρων που θα είναι περισσότερο επιθυμητή και θα μειώνει το στοιχείο τής απάτης.

Η συνέλευσις θεωρεί ότι οι ακόλουθες αρχές έχουν την δυνατότητα να κάνουν περισσότερο λογικά τὰ υπάρχοντα φορολογικά συστήματα.

1. Να ελαφρυνθῆ ὁ φόρος εισοδήματος και να μελετηθοῦν ἀπλουστεύσεις στήν ἀποταμίευσι.

2. Να υπολογισθοῦν σταθερά μέτρα για τὰ εισοδήματα που δύσκολα ἐλέγχονται.

3. Να μήν ἀποθαρρύνονται οι ἀτομικές ἐπενδύσεις και ἡ ἰδιωτική πρωτοβουλία ἀπό τὸ υπερβολικό ὕψος τῶν φόρων περιουσίας.

4. Ὁ φόρος κύκλου ἐργασιῶν δικαιολογεῖται ἀπό τὴν ἀνετη συλλογή του.

5. Ὁ φόρος ἐνεργείας που συλλέγεται ἰδιαίτερα εὐκόλα, ἀποτελεῖ μελλοντική μορφή φόρου.

6. Ἐπιβάλλεται ἐπίσης φόρος ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐργαζομένων μιᾶς ἐπιχειρήσεως, που δικαιολογεῖται ἐξ ἄλλου ἀπό τὴν κάλυψι τῶν ἀναγκῶν ὑποδομῆς τῶν ἐργαζομένων (σχολείων, νοσοκομείων, κ.ἄ.).

7. Θα ἀκολουθήσουν οι φόροι, που δύσκολα συλλέγονται μέσω σταθερῶν ἐλέγχων, μόνον στίς περιπτώσεις που ἡ ἠθική δικαιολογία είναι ἱκανοποιητική. (καπνός, ἀλκοόλ, κ.ἄ.).

Τὰ φορολογικά συστήματα θα ἐναποληθοῦν στο εὐρωπαϊκὸ σχέδιο κατὰ τρόπον ὥστε να ἐξασφαλίζουν τὴν ἰσότητα τῶν συνθηκῶν ἀνταγωνισμοῦ. Ἡ διαμείρφωσις τους ὅμως θα γίνῃ σταδιακά για να ἀποφευχθῆ ἡ ἀκισορρόπησις τῆς ἐφαρμογῆς τους.

Ἡ Μέση Ἀνατολή και ἡ Εὐρώπη

Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὰ ἀκόλουθα σημεία:

1. Τὴν σταθερὴν μέχρι τώρα, ὑποστήριξι τῶν Η.Π.Α., πρὸς τὸ Ἰσραήλ εἰς θάρος τῶν ἀραβικῶν διεκδικήσεων.

2. Τὴν ἀνησυχία ὠρισμένων εὐρωπαϊκῶν κυβερνήσεων, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόβλημα τῆς ἐλλείψεως πετρελαίου, ἡ ὁποία ὁδήγησε τὰ τελευταία χρόνια σε μιὰ ἀποφασιστικὴ τάσι ἀνεξαρτοποιήσεώς τους, ἀπό τὴν ἐπιθεδλημένη ἐξωτερικὴ τῶν Η.Π.Α. ὡς πρὸς τὸ μεσανατολικό.

3 Τὴν καταστροφικὴ κυριαρχία τῶν Ἀμερικανῶν πλουτοκρατῶν στὴν Εὐρώπη, ποὺ ἀπεδείχθη χειρότερη ἀπὸ τὴν ἀντίστοιχο τῶν Εὐρωπαίων, γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρουμε ἄλλου εἶδους ξένη κυριαρχία.

Ἡ συνέλευσις τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς Τάξεως ζητᾷ ἀπὸ τὶς ἐθνικὲς εὐρωπαϊκὲς δυνάμεις νὰ ἀπαιτήσουν ἀπὸ τὶς ἀξιοσέβαστες κυβερνήσεις τους:

— Νὰ μὴν ὑπακούσουν στὶς ἀμερικανικὲς ἐντολές, ποὺ εἶναι ἱκανὲς νὰ καταστρέφουν τὴν εὐρωπαϊκὴ βιομηχανία ποὺ τόσο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πετρέλαιο.

— Νὰ ἀναπτύξουν ἄλλες πηγές ἐνεργείας καὶ κυρίως τὸν ἄνθρακα, ποὺ ἐγκαταλείφθηκε χάρις σὲ μιὰ κοντόφθαλμη πολιτικὴ.

Πλήρης ἀλληλεγγύη πρὸς τοὺς κατηγορούμενους συντρόφους

Μὲ μεγάλη μας λύπη διαπιστώνουμε, ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισαν οἱ διώξεις, ὁ σύντροφος — θύμα τῆς δικαστικῆς τρομοκρατίας, παραμένει ἀπομονωμένος. Εἶναι ζήτημα τιμῆς καὶ ἐπαναστατικῆς συναδελφώσεως, νὰ ἐπιδείξουμε ὀλοκληρωτικὴ ἀλληλεγγύη, διότι ὁ σύντροφος αὐτὸς ἔχει τὴν ἀνάγκη νὰ μὴν αἰσθάνεται μόνος.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ θεμελιώδη δικαιώματα, ποὺ ἀναγράφονται μέσα στὰ δυτικοεὐρωπαϊκὰ συντάγματα (ἐλευθερία τοῦ τύπου καὶ τῆς γνώμης), ἔχουν ἀκυρωθῆ δεῖξαι ἐκτάκτων νόμων, ὅπως στὴν Ἰταλία, στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανία καὶ στὴ Γαλλία. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἢ παραβιάσεις τῶν νόμων δὲν συνιστᾷ χωρὶς ἄλλο πραγματικὸ ἀδίκημα. Πολὺ συχνά, οἱ πολιτικοὶ ἐπαναστάτες δικαιώθηκαν ἀργότερα. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὅταν κάποιος ἀδίκημα ἔχει ἀποδειχθῆ ἢ στοιχειοθετηθῆ δεῖξαι μολογίας, θὰ ἔπρεπε ἐν πάσει περιπτώσει νὰ μὴν ἐγκαταλείπεται ἀδοθήθητη ἢ οἰκογένεια τοῦ κατηγορημένου.

Τρομοκρατία καὶ ἐγκληματικότητα

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1970, τὸ ἰταλικὸ καθεστῶς, γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴ τῶν πολιτῶν ἀπὸ τὴν ἀνικανότητά, τὴν ἀποτυχία καὶ τὴν διαφθορά του, ἐπέδιδε μὲ ἐπιμονή νὰ ἐγκληματοποιήσῃ τοὺς «φασίστες», ἐπιρρίπτοντας εὐθύνες γιὰ τὶς φοβερώτερες τρομοκρατικὲς ἐνέργειες.

Τὸ 1980 χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν γενίκευσι τῆς προσπάθειας τῶν εὐρωπαϊκῶν πλουτοκρατιῶν νὰ ἐνοχοποιήσουν μὲ κάθε τρόπο, αὐτὸ ποὺ ὠνόμασαν «ἄκρα δεξιὰ», ἀπαθιδώνοντας του αὐταμάτως κάθε τρομοκρατικὴ ἐνέργεια ἀγνώστων δραστῶν.

Ὁ ἕρος τῆς «ἀριστερᾶς» ἢ τῆς «δεξιᾶς» εἶναι πλέον ἀναχρονιστικὸς. Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα ἀγῶνα ὑπὲρ ἢ κατὰ μιᾶς τάξεως, ἀλλὰ γιὰ ἕνα ἀγῶνα ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς Φυλῆς.

Ἡ συνέλευσις τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς Τάξεως:

— Καταδικάζει κάθε μορφή τρομοκρατίας.

— Τονίζει ὅτι οἱ ἐπιθέσεις τῆς BOLOGNA, MUNCHEN καὶ PARIS, ἀπεδόθησαν χωρὶς καμμία ἀπόδειξις πὲ ἔθνοκοσσιαλιστικὰς ὀργανώσεις, πού χαρακτηρίσθησαν ὡς ἀκροδεξιές.

— Ὑπογραμμίζει πὸς ἡ ὁμοφωνία τῶν δημοσιογράφων καὶ μιᾶς πολιτικοποιημένης δικαιοσύνης ἀποδεικνύει τὴν ἐμφανῆ ἐπιθυμία τῶν ἐργοδοτῶν τοὺς γὰρ σοχοποιήσουν τὴν μὴ μαρξιστικὴ ἀντιπολίτευσι.

— Θεωρεῖ πὸς ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ συνιστᾷ μίαν ἔνδειξις παράλληλον πολλῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖες ὀδηγοῦν εἰς τὴν σκέψιν ὅτι οἱ τρομοκρατικὰς ἐνέργειαι πού ἀναφέρθησαν ἀποτελοῦν ἔργο μυστικῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἡ δημοκρατικὴ τυραννία

Ἡ ἐπιδείνωσις τῆς καταπίεσεως τῶν ἔθνοκουρωπαϊκῶν ἀντιπολιτευομένων δυνάμεων εἰς περισσότερας χώρας τῆς Εὐρώπης, ἐπιδεικνύει γιὰ μίαν ἀκόμη φάρα πὸς τὰ καθεστῶτα τῶν χωρῶν αὐτῶν ζητοῦν γὰ ἀποσπάσουν τὴν προσοχὴν τῶν πολιτῶν, ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τοὺς γὰ ἐπιλύσουν τὰ στοιχειοδέστερα προβλήματα διακυβερνήσεως. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτό, οἱ πραγματικοὶ ὑπεύθυνοι τῆς καταστάσεως ἐπιχειροῦν γὰ ἐπιτύχουν τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἐναχοποίησιν τῶν ἔθνοκουρωπαίων ἀντιφρονούντων, χαρακτηρίζοντάς τοὺς ὡς «ναζὶ» καὶ «φασίστες».

Ἐνεργητικοῦντας κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ φόβητρο τῆς «ἄκρας δεξιᾶς», πού εἶναι τὸ ἴδιον ἂν ἔχει περισσότερον ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὴν «ἄκρα ἀριστερά», ἐλπίζουσι γὰ ὑφίστανται καὶ γὰ ἐπιδεικνύονται εἰς διάφορας χώρας. Ἡδὴ παρατηρήθη εἰς τὴν BOLOGNA, ὅπου ἡ θομιβιστικὴ ἐνέργεια παρ' ὀλίγον γὰ ἐπισκιάσῃ τὰ πραγματικὰ προβλήματα τοῦ καθεστώτος. Ὁ σεισμὸς ὅμως ἔφερε ἀμέσως εἰς φῶς τὴν ἀνικανότητα τῶν ὑπευθύνων κρατικῶν παραγόντων.

Ἄς σημειώσωμε ἐδῶ τὶς τελευταῖας ἐξελίξεις τῆς δημοκρατικῆς τρομοκρατίας.

Εἰς τὴν Ὁμοσπονδικὴν Γερμανίαν, παρατηροῦμε πολλοὺς περιορισμοὺς τῶν δυνάμεων τῆς ἔθνικῆς ἀντιπολιτεύσεως. Δίκες κατὰ τοῦ CHRISTOPHERSEN (γιὰ τὸ «AUSCHWITZ», κατὰ τοῦ SCHONBORN (γιὰ τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς «γενοκτονίας τῶν Ἑβραίων»), κατὰ τοῦ WALENDY (ἀπαγόρευσις τῶν ἔργων του), κατὰ τοῦ EISERMANN (γιὰ τρομοκρατικὴν ὄρασιν, χωρὶς ἀποδείξεις), κατὰ τοῦ DR. STAGLICH (γιὰ τὸ βιβλίον «DER AUSCHWITZ LUGE») κατὰ τοῦ MANFRED ROEDER (γιὰ τὰ βιβλία του). Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ROEDER ἐξέτισε ποινὴν ἑξ ἡμερῶν, πού τοῦ εἶχε ἐπιδληθῆ, παραμένει ὑπὸ προληπτικῆς κράτησι δάσει πολλῶν ἄλλων νομοθετικῶν περιορισμῶν. Κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου, ἐγέναν σ' ὀλόκληρη

τήν Όμοσπονδιακή Γερμανία, κατ' οίκον έρευνες για να ανακαλυφθή μία «άνεπιθύμητη» διδλιογραφία που είχε έλθει από τις Η.Π.Α, και τον Καναδά. Ο γερμανικός τύπος έγραψε για 450 έρευνες κατ' οίκον ενώ το έλθετικό ραδιόφωνο ανέφερε 2.000. Σκοπός της πράξεως αυτής ήταν να καταπονηγή κάθε κριτική του καθεστῶτος.

Στήν Ίταλία ή προληπτική κράτησις των «φασιστών» (που μπορεί να διαρκέση και πέντε χρόνια), έγινε μόνιμος θεσμός. Μετά από μία ισχυροποίηση της πίεσεως με την σύλληψη πολλών οργανωμένων μελών της «TERZA POSIZIONE» («Τρίτη Θέσις»), ή συνέλευσις έλαβε γνώσι, με ευχάριστη έκπληξι, της άθωώσεως που άπρηγγέλη στην δίκη του CATANZARO για την έπίθεσι του 1969 ή οποία είχε προκαλέσει 16 θύματα στο MILAN. Το δικαστήριο υπεχρεώθη να άναγνωρίση πως καμμία απόδειξις δέν επέτρεπε την άπόδοσι της φοβερης αυτής τρομοκρατικής ένεργείας στην «άκρα δεξιά», όπως είχε κάνει για δλόκληρα χρόνια ο τύπος. Η συνέλευσις εύχεται αυτή ή χειρονομία ειρηνεύσεως, να άποτελέση για μās, την άρχή της επανόδου της Ίταλίας στην πολιτική έλευθερία και στην έλευθερία της γνώμης.

Στήν Γαλλία άπαγόρευσι του διδλίου «LES PIRES ENEMIS DE NOS PEUPLES» (Οι χειρότεροι έχθροι των λαών μας), του JEAN BOYER και της έπιθεωρήσεως «SIGNAL» (άνατύπωσις). Διώξεις κατά του εκδότου της «MINUTE» («Λεπτό»), του FRANCOIS BRIGNEAU. Καταδίκη του MARC FREDRIKSEN σε φυλάκιση δεκατριών μηνών (με άναστολή) για άδίκημα «κοινής γνώμης». Νέα σύλληψις του καθηγητου FAURISSON και δίκη του για την άμφισβήτησι της θεωρίας των «θαλάμων άερίων». Έπίθεσις ομάδος άγνωστων κατά του MARK FREDRIKSEN. Έπίθεσις κατά του MICHEL CAIGNET, κάτω από ιδιαιτέρως φοβερές συνθήκες: τέσσερα άτομα τον άκινητοποιούν και του άδειάζουν στο πρόσωπο ένα δοχείο με θειικό όξύ. Το γεγονός θα περνούσε άπαρατήρητο εάν κάποιος οδηγός λεωφορείου δέν είχε την πνευματική έτοιμότητα να συγκρατήση τον άριθμό κυκλοφορίας του αυτοκινήτου των δραστῶν. Έπρόκειτο για μία ομάδα Έβραίων σπουδαστών, μεταξύ των όποιων κάποιος όνόματι AZIRA, οδηγός του αυτοκινήτου ο όποιος κρατούσε στην κατοικία του κατάλογο, που περιείχε το όνομα του CAIGNET, τις ώρες και το πρόγραμμά του.

Στο Βέλγιο, ποινή φυλάκισεως για την ADRIENNE DART και τον J. R. DEBBBAUDT, που εξέδωσαν και διένειμαν το «γράμμα προς τον πάππα» του LEON DEGRELLE. Τέσσερις Ίσπανοί, μέλη του CEDADE, συνελήφθησαν στην DIRSMUIDE για διανομή προκηρύξεων και κατεδικάσθησαν σε τετράμηνο φυλάκισι, πρόστιμο και άπαγόρευσι επικοινωνίας.

Στήν Ελλάδα, δικαστική τρομοκρατία στους έθνικοσοσιαλιστές πολιτικούς κρατουμένους, άπαγόρευσι της επικοινωνίας τους με συγγενικά πρόσωπα (περίπτωσης Καλέντζη) και χαρακτηρισμός τους σαν έγκληματιών του κοινού ποινικού

δικαίου. Βασανισμοί εκ μέρους της αστυνομίας. Δημιουργία ειδικής υπηρεσίας της αστυνομίας, αφιερωμένης στην πάλη εναντίον των εθνικοσοσιαλιστών.

Στην Αυστρία μία συγκέντρωση στο BREGENZ και δέκα από τους συμμετέχοντες απελάθησαν. 'Ο ένας ήταν Αυστριακός!!!

Στην Έλβετία, απόλυσις του πάστορος ZIKELI από την ένορρία του STRAUBENZELL (ST LYAILE), διότι μεταξύ των άλλων είχε κριτικάρει το «δολοκαύτωμα» και είχε εκφράσει την αλληλεγγύη του προς τον RUDOLF HESS.

Η συνέλευσις της Νέας Ευρωπαϊκής τάξεως:

- Διακηρύσσει πώς πρωταρχική προϋπόθεσις για την σωτηρία της Ευρώπης είναι η επανεγκαθίδρυσις της ελευθερίας της γνώμης.
- Καλεί τις εθνικοευρωπαϊκές δυνάμεις να μὴν ἀφεθοῦν στην τρομοκρατία των ἐκτάκτων νομοθεσιῶν καὶ νὰ διαβιβῶν πρωτίστως τις καταδικωόμενες ἰδέες.
- Ζητεῖ ἀπὸ τις δυνάμεις αὐτές νὰ δημοσιεύσουν τὰ πρακτικὰ τῶν δικῶν, στίς ὁποῖες θὰ ὑποβληθοῦν (κατηγορητήρια, διαδικασίες ἐκδικήσεως).
- Δηλώνει μία αὐτόματο αλληλεγγύη ἐνώπιον της καταπίεσεως τῶν ἰδεῶν, παρὰ τις διαφοροποιήσεις ποὺ χωρίζουν τὰ διάφορα κινήματα.
- Θεωρεῖ πὼς ἡ ελευθερία της γνώμης συνίσταται στὸ νὰ ἔχη κανεὶς τὴν δυνατότητα νὰ πῆ αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ τὸν δυσαρεστεῖ καὶ ἀρνεῖται συνεπῶς νὰ κηρύξη καταπίεσι κατὰ τῆς «ἀριστεράς».
- Ὑπανθυμίζει πὼς ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν μαρξιστῶν ὀφείλει νὰ ἐκτυλιχθῆ ἐπίσης στὸ ἐπίπεδο τῶν ἰδεῶν, ἀκόμη καὶ ἐὰν αὐτοὶ οἱ μαρξιστές, ὠθοῦν μετ' ἡλιθιότητα τὴν ἀπαγόρευσι μας παίζοντας τὸ παιγνίδι ἐνὸς συστήματος ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ πλεμῆσουν.

RUDOLF HESS

Ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, ὁ RUDOLF HESS παραμένει φυλακισμένος γιατί θέλησε νὰ διασώσῃ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν Εὐρώπη. Σύμφωνα μετὰ τὰ τελευταῖα νέα νοσηλεύεται λόγω καρδιακῆς κρῖσεως.

Ἡ κυρία εὐθύνη αὐτῆς τῆς βαρβαρότητος βαρύνει τὴν βρεταννικὴ κυβέρνησι, ποὺ ὠδήγησε τὸν RUDOLF HESS στὸ δικαστήριον τῆς Νυρεμβέργης καὶ ἐπικαλεῖται τώρα μετ' ὑποκρισία τὴν σοβιετικὴν ἄρνησι στὴν ἀπελευθέρωσί του. Στὴν πραγματικότητα φοβᾶται τις ἀποκαλύψεις ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ ὁ HESS σχετικῶς μετὰ τις συνομιλίες τοῦ 1941, πράγμα τὸ ὁποῖο ἀπαδεικνύει ἄλλωστε ἡ ἀπόφασί της νὰ μὴν δημοσιεύσῃ τὸν φάκελλο τῶν συνομιλιῶν πρὸ τοῦ 2017.

Ἡ συνέλευσις τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς Τάξεως, διακηρύσσει πῶς ὁ θάνατος τοῦ HESS στήν φυλακὴν θά ἀποτελέσῃ αἰώνιον αἶσχος γιὰ τὶς τέσσαρις ὑπεύθυνες κυβερνήσεις.

Ἡ δίκη FAURISSON

Ἡ νέα δίκη κατὰ τοῦ καθηγητοῦ FAURISSON εἶναι μία θανάσιμος ἀπειλὴ ἐναντίον τῆς ἤδη τραυματισμένης ἐλευθερίας τῆς γνώμης στήν Γαλλία. Ὁ FAURISSON, στήν πραγματικότητά δὲν ἀκολουθεῖ καμμία πολιτικὴ γραμμὴ καὶ ἀρκεῖται νὰ ὑποστηρίξῃ, σχετικῶς μὲ τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως καὶ τοὺς θαλάμους ἀερίων», μία θέσι ἀντιθετο στὸ δόγμα πού ἔχει ἐπιβληθῆ ἀπὸ τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως. Ἡ Γαλλία θά μπορούσε ἔτσι νὰ συμβαδίσῃ μὲ τὴν Ὁμοσπονδικὴν Γερμανία, ὅπου τὸ γεγονός τῆς ἀμφισβήτησεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐξ ἑκατομμυρίων ἐκτελεσθέντων Ἑβραίων συνιστᾷ ἀδίκημα χάρις σὲ μία ἀπόφασιν τοῦ Ὁμοσπονδικοῦ δικαστηρίου. Ἡ συνέλευσις καλεῖ τὶς δυνάμεις τῆς ἐθνικοευρωπαϊκῆς ἀντιπολιτευσεως νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ καθηγητοῦ FAURISSON, πού ἀγωνίζεται μόνος καὶ χωρὶς ὕλικῆ βοήθεια καὶ νὰ διαδώσουν τὴν ἀναθεωρητικὴν βιβλιογραφίαν. Διατυπώνει τὴν εὐχὴ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ καθηγητοῦ A.R. BUTZ, τοῦ DR. WILLELM STAGLICH καὶ τοῦ JOACUIN BOCHACA, γὰ ἐμφανισθῶν καὶ σὲ γαλλικὴ μετάφρασιν, λόγῳ τῆς ἀποφασιστικῆς ἐπιστημονικῆς ἐπαληθεύσεως πού παρέχουν στὶς θέσεις τοῦ FAURISSON..

Ἡ συνέλευσις ἔλαβε γνῶσιν τῆς ὑστερικῆς καὶ κομμικοτραγουδικῆς ἐπιθέσεως τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου κατὰ τοῦ ἀμερικανοεβραίου καθηγητοῦ NOAM CHOMSKY, λόγῳ τοῦ προλόγου του στὸ βιβλίον του «MEMOIRE EN DEFENSE» ὅπου διακηρύσσει τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς γνώμης γιὰ τὸν FAURISSON καὶ τὸν ὑπερασπίζεται ἐναντὶ τῶν διωκτῶν του.

Παράρτημα : Χαιρετισμὸς τῆς «MILITANT», («Ἀγωνιστὴς»).

Ἡ ἐφημερὶς «MILITANT» (τοῦ FRONT NATIONAL, 44 QUAI DE JEMMARES, F — 75010, PARIS) ἔγραψε στήν συνέλευσιν:

Ἡ «MILITANT» ἀπευθύνει τοὺς ἀδελφικούς της χαιρετισμούς πρὸς τὴν Νέα Εὐρωπαϊκὴ Τάξιν μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ὑπερόχου πολιτιστικῆς συνελεύσεώς της.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παγκόσμιες διεθνιστικὲς δυνάμεις ἐπιτίθενται κατὰ τῶν λαῶν μας καὶ τῶν μαχητῶν μας μὲ μιὰ τόλμην καὶ ἕνα μῖσος πού ποτὲ δὲν εἶχαν ἐπιδείξει, εἶναι σημαντικὸ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸν ἰδεολογικὸν μᾶς ἀγῶνα μὲ περισσώτερη ἀποφασιστικότηταν παρὰ ποτὲ καὶ κυρίως νὰ συσφίξουμε τὶς

γραμμές μας, όποιες και εάν είναι οι διαφορές που μας χωρίζουν, τούς μὲν ἀπὸ τούς δέ, σὲ λεπτομερειακὰ θέματα.

Εὐχόμεθα πλήρη ἐπιτυχία στὴν συνέλευσι τῆς 18ης καὶ 19ης Ἀπριλίου τοῦ 1981 γιὰ νὰ ζήσουν οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι ὅλου τοῦ κόσμου πιστοὶ στὸ αἷμα τους.

Γιὰ τὴν Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς «MILITANT»,
ὁ Ἀρχισυντάκτης PIERRE PAUTY.

Ἐγκόκειται σ' αὐτοὺς πὸν διαβάξουν αὐτὲς τὲς γραμμὲς καὶ ἀνακαλύπτουν τὲς δικὲς τους προδιαθέσεις καὶ ἐνδόμυχες σκέψεις νὰ ἀπευθυνθοῦν στὴν γραμματεία πὸν ἀναφέρεται καὶ νὰ γνωστοποιήσουν τὲς σκέψεις ἢ τὴν γνώμη τους.

SECRETARIAT CENTRAL

G. A. AMAUDRUZ

AUBEPINES 9, CV—1004 LAUSANE
SUISSE.